

Afgørelsen af de enkelte Sager, saaledes at Afgørelsen vil blive truffet saa hensynsfuldt, som det efter Forholdene er muligt. Jeg hilser derfor med Glæde, at der er opnaaet Enighed mellem Partiernes om en Appelinstans. Det er fuldkomment rigtigt, hvad Ordføreren nævnte, at det er nødvendigt at begrænse Antallet af de Sager, som kan bringes ind for Appelinstansen, men det er begrænset derigennem, at ifølge Ændringsforslaget kan Sager, om hvilke der indenfor et Huslejenævns er fuld Enighed, ikke indbringes for Appelinstansen. Allerede deri ligger en væsentlig Begrænsning.

For øvrigt har Uenigheden indenfor Udvalget navnlig drejet sig om følgende Spørgsmaal: Spørgsmaalet om, hvorvidt Nybygninger skulde inddrages under Loven, Spørgsmaalet om Ejerenes Vedligeholdelsespligt, Spørgsmaalet om, hvorvidt Ejerne har Ret til at bebo deres egne Ejendomme samt Spørgsmaalet om Lovens Varighed. Der er fra vor Side stillet adskillige Ændringsforslag, og jeg skal kortelig nævne nogle af dem. Det foreliggende Lovforslag har draget Nybygninger med ind under Loven, vi for vort Vedkommende er gaaet med til under Ændringsforslag Nr. 5 at foreslaa indsat som nyt Stykke: „Bestemmelserne i nærværende Lov gælder kun for Lejligheder, der har været beboede før 11. April 1916“; en Bestemmelse, som er liggende med den, der findes i den gældende Lov. Vi tør ikke være med til at drage Nybygninger ind under Loven, fordi det praktisk talt vil medføre, at al privat Byggevirksomhed fuldstændig vil standse. Nu kan man ganske vist hævde fra den anden Side, at der bygges ikke ret meget for Tiden af private, Hovedmassen af det, som bygges, bygges af Stat eller Kommune eller af private med Tilskud fra Stat eller Kommune; men ingen af os ved, hvornaar saadanne Forhold kan indtræde, under hvilke det private Initiativ igen kan gøre sig gældende paa Byggeriets Omraade. Derfor tror vi, det vil være heldigst, at Nybygninger stadig ikke falder ind under Loven. Dette Spørgsmaal har ogsaa en anden Side. Der er opført i alt Fald en Række Nybygninger under den gamle Lov, og de er opførte under den Forudsætning, at de ikke var inde under og ikke vilde komme ind under Loven, og saa er det dog et Spørgsmaal, om man ikke nu ved at inddrage dem under Loven gaar Ejerenes Ret lovlig nær.

Spørgsmaalet om Vedligeholdelse kommer navnlig frem i § 6. Der er under § 6 A Tale om at inddrage alle Lejligheder, for hvilke Lejen er forhøjet siden 1. August

1914, medens der i den nugældende Lov kun er Tale om Lejligheder, som er udlejede efter 18. December 1916. Vi stiller Forslag om, at § 6 A., 2det Stykke, samt at 4de og 5te Stykke under samme Paragraf udgaar. Jeg skal ikke her gentage de Indvendinger mod Lovforslagets Udvidelse paa dette Punkt, som jeg fremsatte ved første Behandling, men jeg kan henvise til de Bemærkninger, jeg ved den Lejlighed gjorde. Jeg mener, det er i altfor høj Grad at prisgive Ejerne til Lejernes Forgødtbefindende, hvis disse Bestemmelser vedrørende Vedligeholdelse skal fastholdes.

Under Nr. 30 har vi stillet et Ændringsforslag, ved hvilket vi søger at uddybe, hvad man skal forstaa ved Misligholdelse af Lejemaal, det, som er draget frem under § 8 D. Dette Spørgsmaal blev jo omtalt ved Lovforslagets første Behandling navnlig af det ærede Medlem fra Nørresundby (Kirk), og vi for vort Vedkommende har nu stillet et Forslag, der, som det synes, stiller Lejere gunstigt overfor Husejere, som ønsker at optræde for vilkaarligt. Vi giver gennem denne Bestemmelse, hvis den vedtages, Myndighederne Lovhjemmel til, at Følde, om jeg saa maa sige, som er indsmuglede i Kontrakter, ikke kan naa deres Øjemed, idet Fogeden ved Udsættelsesforretninger kan træffe saadanne Afgørelser om disse Forhold, der stemmer med Rimelighed og Billighed uden Hensyn til, om der er indsmuglet Bestemmelser i den paagældende Lejekontrakt, som under de givne Forhold kan komme Lejeren til Skade. Jeg kan ikke forstaa, hvorfor man ikke fra Flerpartlets, det radikale Venstres og Socialdemokraternes Side, har kunnet slutte sig til vort Forslag. Jeg synes, det helt igennem er i Lejerenes Favør og støtter ham overfor vilkaarlige Ejere, og dette er jo dog først og fremmest Lovforslagets Formaal.

Endvidere er der en Bestemmelse under Nr. 27, som jeg vil omtale. Den angaar Ejerenes Ret til at bebo sin egen Ejendom. Efter den nuværende Lov er Forholdet det, at en Ejer kan komme til at bo i sin egen Ejendom ved at opsiges en Lejer; men efter Lovforslaget er denne Ret frataget Ejeren. Jeg tror ikke, det gaar an at gaa saa vidt, som Lovforslaget her foreslaar, og vi har stillet et Ændringsforslag, som har faaet Tilslutning ogsaa fra de Konservative, og som lyder saaledes: „Som rimelig Opsigelsesgrund maa i Almindelighed anses, at en Ejer skal bruge Lejligheden til Beboelse for sig selv; dog kan den, der efter denne Lovs Ikrafttræden køber en Ejendom, ikke uden Nævnets